

Kas meil on riiki?

On küsimusi, mida peab aegajalt uuesti küsima. Küsigem, kas meil on riiki? Kui meie välisminister alles jaanuaris 2007 ütleb, et Euroopa Liitu ja NATO-sse kuuluv Eesti peab hakkama sõnastama oma välispoliitilisi eesmärgi, siis meil ei ole riiki. Kui meie korrakaitseorganid ei suuda, ja mis veel hullem, ei taha kaitsta Eesti riigi sümboleid meie riigi pealinnas, siis meil ei ole riiki. Kui me kuuleme sellest, et kaheldava eetilise väärtusega tegude puhul võetakse teatud parteiga seotud ametnikud ja poliitikud vahi alla ning sarnaseid tegusid teinud teise partei ametnikud ja poliitikud on toimunud juriidiliselt korrektset, siis meil ei ole riiki. Kui meie riigikogu vilistab õiguskantsleri nõudmisele muuta läbipaistvaks parteide rahastamine ja muuta põhiseadusele vastavaks riigiettevõtete juhtimine, siis meil ei ole riiki. Kui meie võimu kuritarvitatakse oma taskute täitmiseks ja poliitiliste vastaste mustamiseks, siis meil ei ole riiki. Kas me sellist Eestit tahtsimegi? Meie oleme meie riigi teinud selleks, mis ta on.

Kas me sellist Eestit tahamegi? Mäletan oma koolipõlvest üht käsitööõpetajat, kelle kohta öeldi eestiaegse kooliga mees“. Eakas, väarikas mees, nõudlik õpetaja. See mees esindas oma olemusega minu, nõukogudeaegse koolilapse jaoks, iseseisvat ja väarikat riiki. Kasvõi selle ühe mehe pärast võin ma öelda, et Eesti Vabariik oli alles, võõrast võimust ja võõrast vaimust hoolimata. Taolised inimesed on veel meie keskel. Paljudele neist andis meie president eile üle riiklikud aumärgid, mõned neist pälvivad meie koduvalla teenetemärgid. See tähendab, et Eesti ei ole veel kadunud. Need inimesed on veel meie keskel. Omal ajal nad lahkuvad meie seast.

Kellele nad annavad Eesti? Kes kannab Eestit edasi? Ei ole kedagi teist peale meie endi, kes kannaks Eestit edasi; ei ole kedagi teist peale meie endi, kes kujundaks meie riigist riigi, mida me ei pea häbenema oma laste ees; ei ole kedagi teist peale meie endi, kes võiks anda meie rahvale näo; ei ole kedagi teist peale meie endi, kes võiks olla meie rahva südametunnistus; sest maailmas ei ole ühtki teist rahvast peale meie endi, kes võiks kaitsta Eesti au. Selleks aidaku meid Jumal. Pastor Illimar Toometi sõnavõtt 24. veebruaril 2007 Märjamaa kirikuvärvamonumendi juures

Märjamaa vald sai esimesed aukodanikud ja käsitles kultuurilugu

Märjamaal on vabariigi aastapäevaga seotud sündmused juba mitu aastat kahel päeval.

23. veebruaril rahvamajas peetud tänuõhtul autasustati esmakordselt valla aukodanikke ja jagati välja neli esimest Märjamaa valla teenetemärki. **Aukodanikuks** tunnistati kirjanik **Harri Jõgisalu** ja kauaaegne pastor **Priit Rannut**. Muide, Jõgisalu valiti äsja ka Kihnu valla aukodanikuks seda saart käsitleva loomingu eest ja Rannutile omistas president Ilves Valgetähe IV klassi medali. Märjamaa valla aukodaniku tiitliga kaasneb ka valla teenetemärk, **Maarjaristi I klassi kuldrist** koos vastava tunnistusega ja 10 000 krooni suurune preemia. Aukodaniku tiitel on valla kõrgeim autasu, mis omistatakse füüsilisele isikule elutöö või vallale omistatud silmapaistvate teenete eest. **Maarjaristi II klassi hõberistiga** autasustatakse kodanikke suure panuse eest Märjamaa valla sotsiaal-, majandus-, haridus- või altuurielu arengusse. Hõberisti koos vastava tunnistuse ja 5000kroonise preemiaga pälvisid kauaaegne kultuuritöötaja **Ly-Virve Tammel** ja muusikaõpetaja **Robert Kasemägi**. Juriidilisele isikule esmakordselt välja antud dolomiidist teeneteplaadiga tänas vallavalitsus koostöö eest osaühingut Balteco Mööbel. Kõik tunnustatud tegid sissekande ka Märjamaa valla auraamatusse ja esinesid lühikese sõnavõtuga. Tänuõhtul tunnustati valla tänukirjaga 51 tublit inimest ja paremat sportlast. Kontserdil esines Karin Andesalu noorterühm, Vigala meeskivintett ja flamencotantsijad. Tantsuks mängis Uno Kaupmees ja ansambel Lustkast.

24. veebruaril kogunesid inimesed Märjamaa kirikuvärv-monumendi juurde, et mälestada vabadussõjas langenuid. Mõtlemapaneva sõnavõtuga esines kohalik pastor **Illimar Toomet**.

Järgnenud konverentsil tutvustati Märjamaa ja piirkonna kirjamehi läbi aegade. Väljas oli mahukas kohalike autorite loomingu kajastav raamatunäitus. Üritusega tähistati Märjamaa raamatukogu 90. aastapäeva.

Hugo Murre vahendas oma isa mälestusi Märjamaa raamatukogu tekkeloost. **Helju Unga** ettekanne käsitles Märjamaa piirkonna kirjamehi läbi aegade, millele **Sergei Seeland** lisas juurde Velise piirkonna andmed. Pika ettekande tegi **Ilmar-Heinrich Jõesoo**, kellel oli palju rääkida Loodna piirkonna kirjameestest. Esineja lisas palju uusi andmeid lisaks varem teadaolevale ja ilmestas oma juttu paljude kaasavõetud raamatutega. **Reet Saar** käsitles Märjamaa piirkonnas ilmunud ajalehti. **Harri Jõgisalu** meenutas mõnusa huumori ja kerge eneseirooniaga oma kirjanikutöö algust.

Märjamaa raamatukogu oli välja pannud rikkaliku näituse siit piirkonnast pärit autorite loomingu, kusjuures esmakordselt oli välja toodud teatmekirjandus. Raamatukogu juhataja **Viivi Hallik** sõnas, et Märjamaa piirkonna kirjanduspärand on väga suur. 2007. aasta lõpuks loodab raamatukogu kokku saada siit pärit autorite teoste nimestiku. Kunagine Märjamaa keskkooli õpetaja ja hilisem õppejõud **Leo Villand**, kes elab Jalase külas, kinnitas, et tore oli näha nii suurt publikuhuvi. "Märjamaal lehvib oma vaim ja taolised konverentsid süvendavad kohavaimu. Loodan sellistele üritustele teinegi kord tulla ja rikkamana tagasi minna."

Üks osaleja leidis, et sisukal konverentsil käsitleti ajalugu, aga siin ka tehti ajalugu. Mullu 24. veebruaril kogunes publik kuulama Märjamaa kitsarööpmelise raudtee lugu, mille avamisest möödus 2006. aastal 75 aastat.

Märjamaa valla esimeste teenetemärkide saajad Ly-Virve Tammel, Harri Jõgisalu, Priit Rannut ja alumisel pildil Robert Kasemägi.

